

1. אבא

המזוודה כבר הייתה מוכנה. שוב ספרה את הבגדים שארזה. אולי עדיף לקחת עוד חולצה אחת? היא רוצה שיהיה לה מלאי מספיק, שלא תצטרך לקפוץ לפה אפילו פעם אחת. השבוע הזה יהיה שבוע של בית. היא תמלא את עצמה בכמה שיותר בית. לא תלך לחברות, לא תצא לשחק בחוץ, לא תעמוד בחלון, רק אבא ובית. הבית שכל כך חסר לה.

כל היום תדבר עם אבא. תספר על המבחן בדקדוק ועל הציון הגבוה שקיבלה. תשוחח על עדינה החברה החדשה שמענינת אותה. תנתח את החומר המרתק שהן לומדות בהיסטוריה. צביטת געגוע כיווצה אותה. עד הרגע לא הרגישה כמה היא מתגעגעת לדיונים הארוכים עם אבא. לפעמים בערב, כשהקטנים היו נרדמים, ולאבא היה זמן, היו יושבים אבא והיא בסלון ומלבנים עניינים בשיחות מעמיקות. לפעמים גם אמא הייתה מצטרפת. "פילוסופית קטנה שלי", קרא לה אבא בעיניים זורחות מנחת.

"ריקיו" הקריאה של אתי בקעה מבעד לדלת הסגורה.

ריקי התנערה. לרגע עלה בה חשק להתחבא. אין לה כוח לשמוע עכשיו בדיחה או לצייר שער למחברת זה"ב. בדרך כלל היא עושה זאת ברצון, שמחה לעזור במה שאפשר. גם ככה דודה דבורה עושה איתה טובה גדולה, ענקית. היא בטוחה שלא קל להכניס הביתה אחיינית, נחמדה ככל שתהיה, לתת לה מיטה, אוכל, מקום בלב בין כל הילדים, דאגה ותשומת לב. אתי פינתה לה מדפים בארון שלה, בנצי נתן לה מגירה. היא בעצמה לא הייתה מסוגלת לוותר בקלות על הפרטיות ולהכניס לתוך החיים בת דודה שהבית שלה נסגר.

הבית הסגור הרעיד את ליבה בהתרגשות. עוד מעט היא חוזרת אליו. שבוע שלם תהיה בו! היא מקווה שאבא לא ירצה להתעכב אצל הדודים וילך איתה מייד אחרי הטיסה הביתה. חבל לה להפסיד רגע. נו, למה אבא לא מגיע? דודה דבורה דיברה על השעה חמש, ועכשיו כבר חמש ושבע דקות! אז זהו, היא לא מסוגלת עכשיו להתעסק בדברים של סתם. מקווה שאתי תבין אותה.

"ריקי, איפה את? דחוף!"

דחוף? דאגה אחזה בה. דחוף הוא לא קישוט למחברת גאוגרפיה, ולא ברכה ליום הולדת של חברה. מה יכול להיות דחוף?

היא גלגלה את המזוודה הצידה, פתחה את הדלת ויצאה לאתי.

"הו, הנה את! בואי מהר. אבא שלך בטלפון".

ריקי נחפזה בבהילות. אבא בטלפון. מה זה אומר? הוא כבר אמר היה להיות כאן. למה טלפון?

"אבא?" כל התמיהה שבעולם נמסכה במילה הקצרה.

"ריקי'לה, שלום". הקו היה מלא ברעשים. "נחתי לפני רבע שעה. יש לנו פגישה חשובה בדפוס בעוד חצי שעה, ואחריה אגיע לבית של דודה דבורה, בסדר?"

הלב שלה שקע. מה תאמר לאבא? צליל קטוע הכריע בשבילה; השיחה נותקה. ריקי ניסתה לחזור למספר ממנו התקשר אבא. הקו נותר דומם. כנראה אין קליטה טובה בשדה התעופה.

כל כך רצתה לנסוע לקבל את פניו של אבא בנתב"ג, לפגוש אותו כמה שיותר מוקדם. חודש וחצי לא ראתה אותו. שישה שבועות ארוכים-ארוכים. היא לא ביקשה מדודה דבורה כלום כמובן. אפילו לא רמזה על הרצון החזק שלה. זה לא משהו שהיא יכולה לדרוש מדודה מארכת. אסור לה להכביד. והנה עכשיו, לא רק שהיא לא רואה את אבא מייד בירידה מהמטוס, אלא מחכות לה עוד שעתיים לפחות.

היא מספיק בוגרת כדי להבין את הדחיפות שבפגישה. הדפוס המשפחתי שלהם נאלץ להסתדר כבר חודש וחצי בלי ניהולו המסור והנמרץ של אבא. ברור שהוא חייב להשתתף בפגישה חשובה, אפילו במחיר אכזבה של ילדה אחת בכיתה ז'.

הלחות בעיניה הבריחה אותה לחדר. היא לא בוכה באמת, זו רק הצפה של רגשות. חבל שהדודה תראה ותצטער. אולי תחשוב שלא טוב לה פה. זה לא נכון. כולם פה כל כך טובים אליה! אבל טוב אמיתי יהיה רק כשהבית שלהם יחזור להיות בית.

שוב פתחה את המזוודה. יש לה עוד קצת זמן לבדוק אם זכרה להכניס הכל. מה חסר? מחברת תורה הקודמת, כדאי לה לקחת אותה. ייתכן שבדיקוק השבוע ייערך המבחן המסכם. מה עוד? מחשבון, הסוודר השחור הדק, עוד זוג של נעליים. 'נראה כאילו אני נוסעת לחצי שנה', צחקה מעצמה.

"ריקי, רוצה לעזור לי להכין משהו חם לאבא?"

ריקי מיהרה אל המטבח. ודאי שהיא רוצה. דודה דבורה לא צריכה לטרוח לבד בשביל אבא. נכון שהוא אחיה הגדול, אבל את האוכל

לאבא היא אמורה להכין, לא? לפחות תעזור לקלף, לחתוך, לשטוף כלים ולנקות את המטבח אחרי הבישול.

ריח של מרק עשיר התפשט במטבח. לחמניות טריות ותפוחות יצאו מהתנור, פשטידה מהבילה כבר חיכתה על השולחן.

"ש-ל-ו-ם! ברוכים הנמצאים!" קולו החם של אבא התנגן באוזניה של ריקי בנעימה קסומה. כולם דיברו יחד - שאלו, צחקו, סיפרו, התרגשו. "דבר ראשון, ארוחת ערב", הכריזה הדודה. אבא נכנס לסלון, גם ריקי. דודה דבורה סגרה את הדלת אחריהם. סוף סוף הייתה ריקי עם אבא שלה לבד. הכרת הטוב לדודה הטובה גאתה בה, איזו רגישות והבנה.

אבא אכל. ריקי שאלה על הטיסה ועל הפגישה בדפוס. אבא נשען לאחוריו. "מה שלומך, ריקי? איך הכל?"

"עדיף שנדבר כבר בבית", לא התאפקה. שעתיים וחצי היא מחכה.

עיניו של אבא התעגלו. "בבית?!"

"כן, נלך מייד עכשיו הביתה. טוב?"

"הביתה?!" אבא לא הבין. "את רוצה שנבקר את הבית שלנו?"

לקח לריקי כמה דקות להבין את הטעות שלה. אבא והיא לא הולכים הביתה. אבא יישן בשבוע הזה בבית של סבתא שיף. מאז שנסע התחלקו שני אחיו האחרים לבדם בתורנות הלילית אצל סבתא. "אני חייב להשלים קצת", הסביר לה.

היא הבינה, ברור שהבינה. ובכל זאת כשפירקה מאוחר יותר את המזוודה שוב התלחלו עיניה, ואת ליבה מילאה תחושת בדידות צובטת.